

Polis Verlenas

EILĖRAŠČIAI

SAULĖLEIDŽIAI

Saulė į žaras
Miego prie krantų
Leidžias: žaižaras
Toliuos pajuntu.
Saulė širdį ras
Užsimiršt ant tų
Per žaras geras
Supančių krantų.
Saulė lyg didės,
Liūdesio dvasia
Svajones lydės:
Purpuro gaisre
Šmėklos iš erdvės
Slenka man tuose
Smėlio krantuose,
Saulės didelės.

RUDENS DAINA

Raudos rudens
Smuikų graudens,
Tonai vienodi.
Varsto ruduo
Širdį su tuo
Skausmu vaitoti.

Muša valanda,
Gerklę spaus visada
Skundas anas.
Drėgna ant akių,
Blykšdamas apverkiu
Būtas dienas.

Nuo jų einu
Tai šen liūdnu
Vėju, kuris

Tai ten piktai
Kaip mirusį lapą tiktai
Neša, kol kris.

LAKŠTINGALA

Mėnuo koks
Baltas su mišku.
Nuo šakos
Balsas tarp šakų
Per tylumą...

O, mylima.

Juodas ties
Veidrodžiu vandens
Iš nakties
Gluosnis vis šlamens
Vėjo raudų...

Svajot saldu.

Šviesuliu
Toks dangus ramus.
Spindulių
Leidžianti į mus
Laimės visata...

Būt visada.

XXX

Begalinė plynė
Nykiai toliais plyti,
Snaigės vos matyti
Blikinčios smėlyne.

Dangų be spalvų
Mėnuo neskaidriu
Užpila savu
Mirusiu variu.

Iš miškų po vieną
Blasiai lyg pro dūmą
Debesų pilkumo

Ažuolai plevena.

Dangų be spalvų
Mėnuo neskaidriu
Užpila savu
Mirusiu variu.

Pučia, nors sušalki,
Žiemvėjis nuo šiaurės,
Kaip jums, varnos niaurios,
Jums, vilkai išalkę?

Begalinė plynė
Nykiai toliais plyti,
Snaigės vos matyti
Bliksinčios smėlyne.

XXX

Aukštai dangus virš stogo štai
Melsva taika!
Štai medis supasi aukštai
Palmės šaka.

Varpas danguj, kurį regi,
Dievo šnekoj.
Paukštis virš stogo, kur žvelgi,
Skundžias šakoj.

Ten, mano Dieve, paprastai
Gyvent ramu.
Tas miestas gaudžia apie tai
Tykiu gausmu.

– Tu pasakyk, tu jau verkte
Verki švariai,
Ką tu su savo jaunyste,
Ką padarei?

Vertė Jonas Juškaitis